

ζητῆται κατ' ἀλφαριθμητικὴν τάξιν· ἕκαστον δὲ αὐτῶν παραβλῆ ἴσον πρὸς τὸν ἀντίστοιχον τύπον τὸν μετὰ τοῦ οὐ.

μη ἀλλά, ἐλλειπτικὴ φράσις ἀντὶ τοῦ μη γένοιτο, ἀλλά... ἢ μὴ λέγε τοῦτο, ἀλλά... ἐν χρήσει μόνον ἐπὶ ἀποκρίσεων, ὄχι, ἀλλὰ... ὄχι δά, ἀλλὰ... σὲ δὲ ταῦτ' ἀρέσκει; Ἀπόκρ. μάλλα πλείν ἢ μάλιοιαι Ἀριστοφ. Βάτρ. 103, πρβλ. 611. 745, 751, Πλάτ. Ἀλα. 1. 114E, Μένων 75B οὕτω, μηδισμῶς... ἀλλά... δ' αὐτ. ἐν Γοργ. 497B, Φαίδρ. 234E— ὁ Athens ὡμοί (de Crasi, κτλ., σ. 13) θεωρεῖ τὸ μάλλα ὡς κατὰ κρᾶσιν μὰ ἀλλά, ὄχι ἀλλὰ.

μη γάρ, φράσις ἐλλειπτικὴ ἐν χρήσει ἐπὶ ἀρνήσεως ἐμφρακτικῆς, βεβαίως ὄχι, Lat. nullo modo, longe abest, ἔνθα ῥῆμα κατὰ προστ. ἢ εὐκτ. πρέπει νὰ νοηθῆ ἔκ τοῦ προηγούμενου χωρίου, εἰς δ' ἢ ἀρνήσει ἀναφέρεται, μὴ λέγω τὸ θνομα... Ἀπόκρ. μὴ γάρ [λέγωίτω] Πλάτ. Θεαιτ. 177E, Σοφ. 255B— οὕτω καὶ ὅπου δὲν γίνεται διάλογος, μὴ γάρ ὄχι δὴν γ' Εὐρώτα (δηλ. ἔλθοιμα) Εὐρ. Τρω. 210, πρβλ. Θουκ. 1. 81· καὶ ἐν παρεθέσει, ὅπου δύναται νὰ ἐρμηνευθῆ διὰ τοῦ πολλῶ ἤ-τον, ὡς τὸ μὴ ὅτι, Διοχί. 19. 23, πρβλ. Δημ. 295. 9.

μηδᾶμις ἢ μηδαμῆ (ἴδε ἐν λ. οὐδαμῆ), ἐπίρρ. τοῦ μηδαμῶς. ἐν χρήσει κυρίως ἐπὶ τρόπου, κατ' οὐδένα τρόπον, μηδᾶμις, συχνάκις παρ' Ἡρόδ. μετ' ἄλλω μὴ ἢ συνθέτου τὸ μὴ, μὴδ' ἄλλω μηδαμᾶ μηδαμῶν ἀνθρώπων 2. 91· μηδαμᾶ μὴδὲν 7. 50· μηδαμῆ χάλα Διοχί. Πρ. 58, πρβλ. 426· τὸδ' ἴσθι μηδᾶμ' ἠμέρα μίᾳ πλήθους τοσούταφθιμον... θανεῖν ὁ αὐτ. ἐν Πέρσ. 431· μὴ φύγητ' μηδαμῆ Σοφ. Φιλ. 789· ἀκούσαι μὴδὲν ὑπ' ἐμοῦ μηδαμᾶ Ἀριστοφ. Θεσμ. 1162.

μηδαμίνος, ἢ, ὄν, ὡς καὶ νῦν, μηδενός· ἄξιος, Θεόδ. Πρῶτ. ἐν Notices des Mss. 6. 529, Πούγ. ἐν λ. οὐθεναια· πρβλ. οὐδαμίνος.

μηδαμόθεν, Ἐπίρρ. τοῦ μηδαμῶς, ἐκ μηδενός τόπου ἢ προσώπου, Σεν. Κύρ. 8. 7, 14· μηδαμῖθεν ἀλλοθεν, ἐκ μηδενός ἄλλου τόπου, Πλάτ. Φαίδων 70E, κτλ.· μηδεῖς μηδαμῖθεν Δημ. 562. 24.

μηδαμῶθ', Ἐπίρρ., ἐν μηδενί μέρει, τῆς γῆς Πλούτ. 2. 360A, Λουκ. Ἐρμῶτ. 31.

μηδαμοῖ, Ἐπίρρ., = μηδαμῶς, ἐκ διορθώσεως τοῦ μηδαμοῦ ἢ -μῆ ἐν Σοφ. Φιλ. 256, Σεν. Λακ. 3, 4, κτλ.· πρβλ. οὐδαμοῖ.

μηδαμός, ἢ, ὄν, ἀντὶ μὴδὲ ἁμῶς, μὴδὲ εἰς, «κανεῖς», ὡς τὸ μηδεῖς, ἐν χρήσει μόνον ἐν τῶ πληθ. μηδαμοῖ, καὶ μόνον παρ' Ἰωσιν, ὡς Ἡρόδ. 1. 143, 144, κτλ.· πρβλ. οὐδαμός.

μηδαμῶς, Ἐπίρρ., πρὸς οὐδὲν μέρος, μ. ἄλλοις Πλάτ. Πολ. 499A.

μηδαμοῦ, Ἐπίρρ., ἐν μηδενί τόπῳ, Διοχί. Εὐμ. 423· μὴδ' Ἑλλάδος γῆς μηδαμοῦ εἰληθῆ (ἐνθα ὁ Blayides διορθοῖ μὴδαμοῖ) Σοφ. Φιλ. 256· μ. ἄλλοθι Πλάτ. Φαίδων 68A· μετὰ γεν., μ. τῶν ὄντων Lat. nusquam gentium, ὁ αὐτ. ἐν Παρμ. 162C, πρβλ. Νόμ. 958D— μεταφορ., ὅπου τὸ χαιρεῖν μ. νομιζέται, nullo in numero habetur, Διοχί. Εὐμ. 423, πρβλ. 624, Σοφ. Αἰ. 1007· μηδαμοῦ εἶναι (ἴδε οὐδαμοῦ) Σεν. Ἀπομν. 1. 2, 52.

μηδαμῶς, Ἐπίρρ. τοῦ μηδαμῶς, = μηδαμῆ, Ἡρόδ. 4. 83, Διοχί. Πρ. 337, Σοφ. Ο. Κ. 278· πρβλ. μὴ ἀλλά.

μηδὲ (μὴ, δέ), ἀρνητικὸν μόριον ἐν χρήσει ὡς τὸ οὐδὲ (πρὸς δ' ἔχει τὴν αὐτὴν σχέσιν ἢν τὸ μὴ πρὸς τὸ οὐ), ἐν χρήσει δὲ τὸ μὲν ὡς σύνδεσμος, τὸ δὲ ὡς ἐπίρρ. Α. ὡς σύνδεσμος συνάπτων δύο διακ. προτάσεις ἢ καὶ κῶλα καὶ συντασσόμενον ὡς τὸ μὴ (ἴδε ἐν λέξ. οὐδὲ II. 1), μὴ τι οὐ ταῦτα... διείρεο μὴδὲ μετὰλλα Ἰλ. Α. 550, πρβλ. Δ. 302, κτλ.— σπανιότερον ἄνευ προηγουμένης ἀρνήσεως, τεκνοῦσθαι, μὴδ' ἀπαιδα θνήσκειν Διοχί. Ἀγ. 754, πρβλ. Εὐμ. 714, Ἰκ. 409· ὕδατος, μελίσσης· μὴδὲ προσφέρειν μέθυ Σοφ. Ο. Κ. 481. 2) διπλασιαζόμενον, μὴδὲ... μὴδὲ... ἀντιθέσει πρὸς ἀλληλῆα δύο κῶλα περιόδου, Ἰλ. Δ. 303 κέξ', κτλ.— μὴδὲ ὡσαύτως ἐπιταὶ προηγούμενου μῆτε, Πινδ. I. 2. 65, Σοφ. Φιλ. 771, Πλάτ. Πρωτ. 327C (ἴδε ἐν λέξ. οὐτε II. 3)· ἀλλὰ τὸ μῆτε δὲν δύναται κυρίως νὰ ἀκολουθήσῃ ἡγουμένου τοῦ μὴδὲ (πρβλ. οὐδὲ οὐτε), διότι· τὸ παρὰ Σοφ. ἐν Φιλ. 255, οὐ μὴδὲ κληρῶν... σίκακος, μὴθ' (κατὰ τὸν Ἑρμᾶν. ἀντὶ μὴθ') Ἑλλάδος γῆς μηδαμοῦ εἰληθῆ που, ἐρμηνευτέον ὡδε· περὶ οὐ (δηλ. ἐμοῦ) μὴδὲ κᾶν φήμη ἔχει ἔλθει [μῆτε] εἰς τὸν οἶκόν μου μῆτε εἰς κᾶν ἐν μέρος τῆς Ἑλλάδος, ἴδε Elmsl. εἰς Εὐρ. Μῆδ. 4.— Περὶ τοῦ μὴδὲ ἡγουμένου οὐδὲ, ἴδε ἐν λέξ. οὐ Α. II. 3. Β. ὡς ἐπίρρ. συναπτόμενον μετὰ μίᾳ μόνῃ λέξεως ἢ φράσεως, Lat. ne... quidem, μὴδ' ἐπὶτ' ἂν Τροίη μαλερῶ πυρὶ πάσα δάηται· καίμην Ἰλ. Φ. 375· ἢ ἴνα μὴδ' ὄσσηι· αὐτοῦ ἐν ἀνθρώποισι λίπηται Ὀδ. Δ. 710, κτλ.· ἐπαναλαμβανόμενον χάριν ἐμφάσεως, τῶν (δηλ. Τρώων) μῆ τις ὑπεκφύγει ἀπὸν ὄλεθρον... μὴδ' ὄντινα γαστέρι μῆτηρ κοῦρον ὄντα φέροι, μὴδ' ὄς φύγοι, τούτων (δηλ. τῶν Τρώων) κανεῖς νὰ μὴ διαφύγῃ τὸν παντεῖ ὄλεθρον, μὴδὲ κείνοισ ὄν ἢ μῆτηρ νῆπιον ὄντα βασταεῖ ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς, μὴδὲ αὐτὸς νὰ διαφύγῃ, Ἰλ. Ζ. 58 (περὶ τοῦ ἐν Ὀδ. Δ. 684, Λ. 613, ἴδε ἐν λέξ. μὴ Α. IV.) τὸ μῆποτ' αὖθις μὴδ' ἀναστήγαι (ἂν ἀναστήγαι Weill) Διοχί. Ἀγ. 569, κτλ.— ὁ

Ὀμηρ. συχνάκις μεταχειρίζεται τὸ μὴδὲ τι, ἴδε ἐν λέξει μῆτε μὴδαιμοῦ (= μηδαμοῦ). Ἐπίρρ. Ἀθηνῶν, CIA. II, 11.

μηδὲ εἰς, μὴδὲ μὲν, ἴδε ἐν λέξει μὴδὲ εἰς, μὴδὲ μὲν, μὴδὲ ἐν)· θηλ. τύπος μὴδὲ-τα εὐρήθη ἐν τινι Μυτιλήν. Ἐπίρρ. ἐν Συλλ. Ἐπίρρ. 2166. 7.— Μῆδὲ ἕνας, «κανεῖς», ἔχον σχέσιν πρὸς τὸ οὐδέεις οἶαν τὸ μὴ πρὸς τὸ οὐ. ἀπατ παρ' Ὀμ., μὴδὲν ἔλεσθαι Ἰλ. Σ. 500· οὕτω, μὴδὲν ἀνύσσης Ἡσ. Ἐργ. κ. Πμ. 393· μὴδὲν ἄγαν Πινδ. Ἀποσπ. 235, κτλ.— σπάνιον ἐν τῶ πληθ. (μηδαμοῖ εὐρηται ἀν' αὐτοῦ), μὴδὲν ἕνας Σεν. Ἐλλ. 5. 4, 20· μὴδὲν Πλάτ. Εὐθύδ. 303B· πρβλ. οὐδέεις II. 2) μὴδὲ εἰς, ὅπερ (οὕτω γραφόμενον) οὐδέποτε πάσχει ἐκλιθῆν ἐτι· καὶ παρ' Ἀττ., καὶ διετήρησε τὴν πρώτην ἐμφρακτικὴν ἐνοσίαν: «οὐτε κᾶν εἰς», καὶ συχνάκις δέχεται ἔτερον μόριον μεταξὺ, μὴδ' ἂν εἰς Πλάτ. Κρατ. 414D, ἴδε Πόρσ. Προσμ. εἰς Εὐρ. Ἐκάδ. σ. xxxiv· ἢ πρόθεσιν, μὴδ' ἐν ἐν Πλάτ. Παρμ. 126C· μὴδ' ἔξ ἐνός Φαίδρ. 245D) μὴδ' ἐφ' ἐν Πόλ. 553D· μὴδὲ περὶ ἐνός Θεαιτ. 171C· μὴδ' ὑφ' ἐνός, μὴδ' ὑπὸ μίᾳς Σμπτ. 232D, κτλ.

II. μὴδαμῶς, ὁ μηδενός ἄξιος, ὁ «κανεῖσας», ὁ μηδεῖς Σοφ. Ο. Κ. 918· πληθ., οὐ γὰρ ἤϊστον τοὺς μηδεῖσας ὁ αὐτ. ἐν Αἰ. 1114· οὕτω, μὴδὲν ἢ τὸ μὴδὲν συχνάκις ὡς οὐσιαστ., τίποτε, «μηδέν», καὶ τὸ μὴδὲν ἔτερον ὁ αὐτ. ἐν Ἀντ. 234· μὴδὲν λέγειν, λέγειν τι ὕπερ δὲν εἶναι τίποτε, Σεν. Κύρ. 8. 3, 20, κτλ.· ἢ ἠμετέρη εὐδαιμονίῃ... ἀπέριπται ἐπὶ τὸ μὴδὲν Ἡρόδ. 1. 32· τοῦ μὴδενός ἄξιος 6. 137· ἐπὶ μὴδὲν ἔρχεσθαι Σοφ. Ἡλ. 1000· ἐπὶ τὸ μὴδὲν ἦκειν Εὐρ. Ἐκάδ. 622· καὶ ἐπὶ προσώπων, τὸ μὴδὲν, μηδαμῶς ἀνθρώπος, «επιτόνετος», τὸ μὴδὲν εἶναι, ἐπὶ ἐνοσίου, Ἡρόδ. 8. 106· τίγαρ σὺ δέξαι μ' ἐξ ἐπὶ τὸ σὸν στέγας, τὴν μὴδὲν ἐς τὸ μὴδὲν Σοφ. Ἠλ. 1166· κᾶν τὸ μὴδὲν ὡς ὁ αὐτ. ἐν Τρ. 1107· τὸ μὴ ὄντας ὁ αὐτ. ἐν Αἰ. 1275· ὁ μ. ὦν αὐτοῖ 767· ὄτ' οὐδὲν ὦν τὸ μὴδὲν ἀνέτητος ὕπερ αὐτοῖ 1231, πρβλ. 1094, Εὐρ. Ἐκάδ. 813, κτλ.· ἤττον αὐτοῖς ἐνὶ ἢ τὸ μὴδὲν, ὅ ἔστιν, εἶναι εἰς αὐτούς ἐντελῶς ἀδύνατον, Πλάτ. Θεαιτ. 180A, Valck. εἰς Εὐρ. Φων. 601· ὡσαύτως, μ. εἶναι, ἄνευ τοῦ ἄρθρου, σκόπη γούῦ ὁπόσοι τέως μὴδὲν ὄντας ἔνοστοι καὶ πλοῦσιοι... ἐξοξά/ ἀπὸ τῶν λόγων Λουκ. Ρητόρ. διδάσκ. 2.

III. οὐδ. μὴδὲν ὡς ἐπίρρ. καθόλου, οὐδόλω, Διοχί. Πρ. 72, 342, 949, Πλάτ. Πολιτ. 280A, κτλ.· συχνάκις μετὰ τοῦ συγκρ., μάλλον, ἤττον, κτλ., Σοφ. Αἰ. 280, 1329, κτλ.— Ὅταν δὲ ἄλλα ἀρνητικὰ μόρια ὡσαύτως ἐκ τοῦ μὴ παραχρησθῆται συνθετοῦσιν αὐτοῖ, δὲν ἀναρροῦν· ἀλλ' ἰσχυροποιοῦσι τὴν ἀρνήσιν, μὴδέποτε μὴδὲν ἀισχυρῶν ποιήσας ἔλιπις λήσειν, ποτὲ μὴ ἐλίπισθ' ὅτι δὲ διαφύγῃς τὴν προσοχὴν τῶν ἀνθρώπων, ἐάν ἔθως χάμει αἰσχρῶν τὸν ἴσοκρ. 5B· πρβλ. μὴδαμᾶ.— Περὶ τοῦ μὴδεῖς, ἴδε ἐν λέξει.

μηδέποτε, ἐπίρρ. μετ' ἐνεστ. καὶ παρωχημένω χρόνων ὡς καὶ μετὰ μέλλοντος, ἔρειδος, μὴ παύσαιο μῆδεποτ' ἔσθιν Ἀριστοφ. Εἰρ. 31· ὡς ἠλαδουόντο μὴδέποτε ἐπιπόδων ἐν τῶ ἐπιπροσθεῖν εἶναι Πλάτ. Πρωτ. 315B, κτλ.· ἴδε οὐδέποτε. II. μὴδὲ ποτε, μὴδὲ ποτ' οὐλομένην πενήν θυμοφθόρον ἀνδρὶ τέτλαθ' ὀνειδιζέιν, μὴδὲ ὀνειδιζέιν ποτε κτλ., Ἡσ. Ἐργ. κ. Ἡμ. 715, 742.

μηδέπω, ἐπίρρ., ὄχι ἀκόμη, εἶναι ὀκέι σοι μὴδέπω 'ν προομιόις, μὴδὲ εἰς τὰ προοίμια ἀκόμη, Διοχί. Πρ. 741, Πέρσ. 435. κτλ.· μὴδεπώποτε, ἐπίρρ., μὴδέποτε ἀκόμη, Δημ. 316. 22, κτλ.· κυρίως μετὰ παρωχημένων χρόνων ἴδε οὐδέποτε.

Μηδαισκάστη, ἢ, θηλ. κυρ. ὄν., κυρίως, κεκοσμημένη διὰ φρονήσεως, ἐκ τοῦ μῆδαις (δοτ. πληθ. τοῦ μῆδος) καὶ τοῦ κᾶκα-σμαι, Ἰλ. N. 173.

μηδέτερος ἢ μὴδ' ἔτερος, α. ον. μῆτε ὁ εἰς, μῆτε ὁ ἄλλος, Θουκ. 2. 72, 4. 218, Πλάτ. Πολ. 470B, κτλ.— ὡσαύτως διηρημένως, οἱ μὴδὲ μὴδ' ἑτέρων Θουκ. 2. 67, πρβλ. 5. 48., 6. 44, κτλ.· μὴδ' ὁ ἑτέρου 7. 59. Ἐπίρρ. μὴδετέρως, κατὰ μὴδότερον τρόπον, μῆτε κατὰ τὸν ἕνα τρόπον μῆτε κατὰ τὸν ἄλλον, Ἀριστ. Ποιητ. 14. 8.— ἴδε Κόντων ἐν Ἀθῆνᾶς τ. 3, σ. 327.

μηδετέρωθεν, ἐπίρρ., ἐκ μὴδετέρου μέρους, Κορνοῦτ. π. Ο. Φ. 17, Λιδῶν. 3. 4.

μηδετέρως, ἐπίρρ. πρὸς μὴδότερον μέρος, Θουκ. 4. 118. μὴδευμα, τὸ, (μῆδομαι) στρατήγημα, Σγῶλ. εἰς Ἡσ. Ο. 510. μὴ δῆ, μῆπως... Ἰλ. Π. 81, κτλ.· οὕτω, μὴ δῆτα, ὄχι τῶ ὄντι, Διοχί. Πρ. 1076· μὴ δῆτα, μὴ ὄτ', ὡθεὶν ἀγῶνόν σέ-βας, ἴσοιμι ταύτην ἡμέραν Σοφ. Ο. Τ. 830, 1153, κτλ.

μηδέξ· «γεία»· Ἦουχ. (Κρητικ. κατὰ τὸν Schmidt.) Μηδέξω, φέρομαι ὡς Μῆδος κατὰ τὸν τρόπον, τὴν γλώσσαν ἢ τὸν ἱματισμόν· ἴδιω· λαμβάνω τὸ μέρος τῶν Μῆδων, ἐν ἀντιθέσει ἐπὶ τῶ Ἑλληνίζω, Ἡρόδ. 4. 144, Θουκ. 3. 62, κτλ.

Μηδικός, ἢ, ὄν, ὁ ἀνήκων εἰς τοὺς Μῆδους· τὰ Μηδικὰ (ἔτυμ. πράγματα), δηλ. ὁ πρὸς τοὺς Μῆδους πόλεμος, τὸ θνομα, ὅπερ οἱ ἱστορικοὶ ἔδωκαν εἰς τὸν μέγαν Περσικὸν πόλεμον, Θουκ. 1. 14, 95, Ἀριστ. Πολιτικ. 5. 4, 4, κτλ.· οὕτω, ὁ Μ. πόλεμος Θουκ. 1. 90· πρβλ. Περσικός. II. Μηδικὴ πόα, Medicago sativa, εἶδος τριφυλίου, Ἀριστοφ. Ἰππ. 606· τοῦτο παρὰ τινων ἐγράφετο μῆδικῆ, Ἀρκαδ. 107. 10, Εὐστ. 1967. 27· οὕτω καὶ τὰ